

TOKYO ÅR NOLL

DAVID PEACE

TOKYO ÅR NOLL

FÖRSTA BOKEN I TOKYO-TRILOGIN

Översättning Peter Samuelsson

COLT SO MMXII

© David Peace 2007
© Ersatz, Stockholm 2012

Andra tryckningen

Originalets titel Tokyo Year Zero
Översättning från engelska Peter Samuelsson
Redaktör Ola Wallin
Korrekturläsning Wera Minth
Omslag Faber and Faber
Omslagsfoto © The Ashi Shimbun
Grafisk form & sättning Ola Wallin
Karta Johan Andersson
Tryck Spindulys, Litauen 2012
ISBN 978-91-86437-62-6

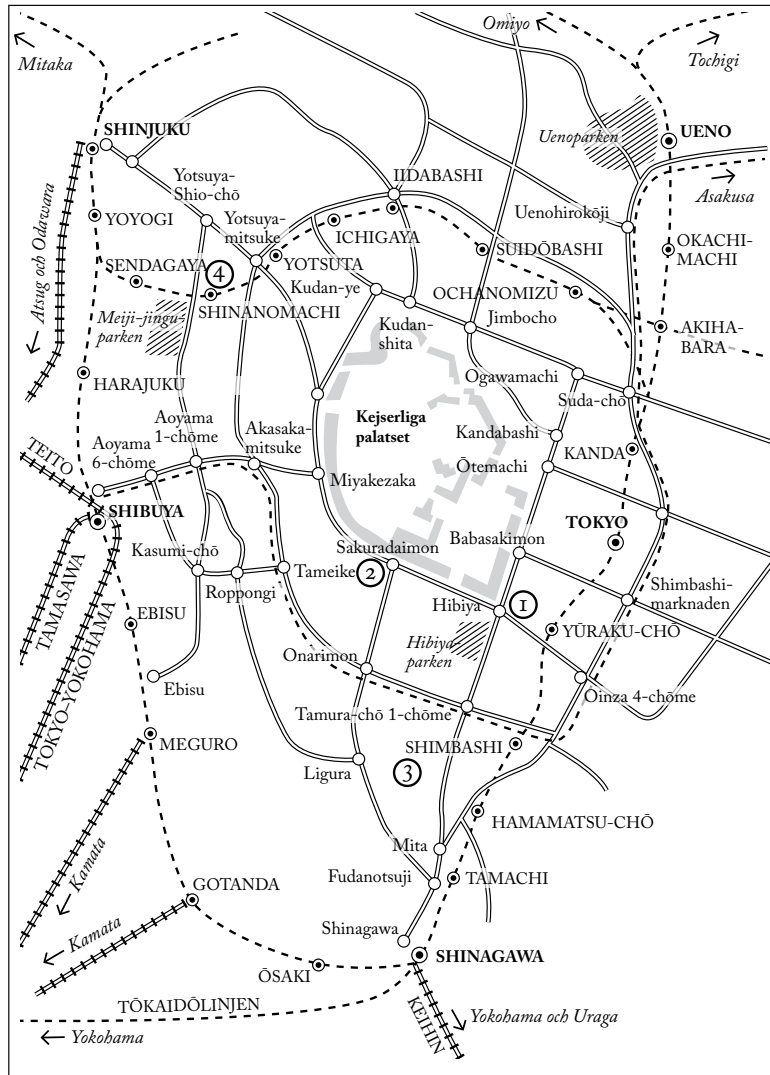
Coltso är ett imprint till Ersatz

www.coltso.se

www.ersatz.se

Till mina barn

Tokyo 1945-46

1) Ockupationsmyndigheten/Dai-ichi-huset, 2) Tokyopolisens högkvarter, 3) Shibaparken, 4) Keiōsjukhuset

För översättning av japanska ord och fraser,
se *Ordförklaringar* s. 396.

51. Nederlag

Handen som höjde pennan hade börjat darra.
Han dreglade.
Först efter 0,8 mg Veronal var han skapligt klar i huvudet.
Men inte ens då i mer än en halvtimme eller timme.
Dag efter dag levde han i denna halvdager.
En stulen klinga, ett smäckert svärd som käpp.

Ett narrliv, 1927
Akutagawa Ryūnosuke

Prolog

Jag ligger bland liken. **En Calmotin, två.** Hundratals, tusentals. Döda löv i höstvinden. Jag försöker lyfta på huvudet, men jag kan inte. Svärmar avflugor och myggor över mig. Jag vill vifta bort dem, men jag kan inte. Låga mörka moln på himlen. *Det är tid att visa upp nationens sanna väsen.* I går natt, någon gång mellan midnatt och gryningen, mellan reträtt och nederlag, dränkte regnet den här platsen, och även om ovädet nu har passerat faller ständigt nya skyfall över liken och mitt ansikte. Mitt huvud har domnat och mina tankar är flyktiga skuggor av vansinne. Bilder av min fru och mina barn svävar framför mig bland liken. **Tio Calmotin, elva.** Under taket på Svarta porten i Zōjōjitemplet. *O, mot segern med tappra steg.* Min son håller en liten flagga i sin hand. Min dotter håller en liten flagga i sin. *Med ett högtidligt löfte har vi lämnat vårt land.* Mina föräldrar är här. Vänner från skolan. Kamrater från gymnasiet basebollag, kolleger jag tog examen med. *Vem kan dö utan att först ha visat sitt mod?* Alla håller stora fanor, alla med mitt namn, alla framför Svarta porten. *Varje gång jag hör hornen från vår framryckande armé blundar jag och ser våg efter våg av fanor som manar till strid.* Man ser bussar fulla av skolflickor på utflykt. *Jorden och dess flora står i brand, medan vi oupphörligt lägger slätterna bakom oss.* Klockan slår tolv när vi närmar oss Svarta porten. *Hjälmar prydda av den uppgående solen.* Lastbilen stannar framför porten och jag hoppar av. *Och när vi klappar manarna på våra hästar, vem vet vad morgondagen bär i sitt sköte – liv?* Jag stirrar in i folkmassan, upp mot fanorna och flaggorna, och gör honnör. Och nu ljuder signalen för avfärd. *Eller död i strid?* **Tjugo Calmotin, tjugo.** Avtrycken av älskade ansikten svävar på ett hav av flaggor medan bergen förbleknar, floderna viker tillbaka, och viftar med våra flaggor tills vi förlorar känslan i händerna, svävar och viftar. *Till Sibirien styr vår färd.* Nere på Shimonosekikanalen är vattnet fullt av transport- och lastbåtar. *Till Dairen styr vår färd.* Jag ligger bland liken, de fuktiga kropparna och stanken. *Till Shanghai styr vår färd.* De två raderna av enkla kojor på nedre däck. *Till Kanton styr vår färd.* Mannarna skriker, de applåderar, när Yamazaki börjar recitera »Den blodiga näsduken vid Kioiberget«. Mer skrik, mer applåder när Shimizu berättar om »Skökan Konya«. Jag älskar dig, älskar dig, älskar dig, säger Konya till sin kund. Klockan ringer in kvällsvarden. Krigshästarna skriker i skeppsluckan under oss med blotade revben. Den ångdrivna vinschen hissar ner deras kroppar i de vändande båtarna. I sina kojor håller mannarna hårdare i sina *sennin-bari*, sina gördlar med tusen stygn, och rör vid amuletterna och talismanerna insyddda i sidentyget. De åtta myriaderna gudar och en Buddha från tretusen världar. Jag ligger bland liken med en decimeterstor bild av Buddha i mina händer. Ingen kula har någonsin rört någon som burit denna, sa min far. Utan en skräma i shinokriget, boxarupproret och det ryska kriget. Säckar med fem- och tiosenmynt, undertröjor av torkad bläckfisk, alla med sin egen amulett. *Så långt från fosterlandet vi har kommit.* Transportbåten plöjer sig genom det svarta havet. *Här är Manchuriets land, långt,*

Den femtonde dagen i den åttonde månaden av det tjugonde året i Shōwa

Tokyo, 33°C, klart

»Inspektör Minami! Inspektör Minami! Inspektör Minami!«

Jag slår upp ögonen. *Vaknar ur drömmar som inte är mina.* Jag sätter mig upp i stolen vid mitt skrivbord. *Drömmar jag inte vill ha.* Kragen är blöt, hela kostymen fuktig. Det kliar i håret, det kliar i huden . . .

»Inspektör Minami! Inspektör Minami!«

Nishi tar ner mörkläggningsgardinerna. Strålände varma knippen av gryningsljus och damm fyller kontoret när solen går upp på andra sidan de tejpade fönstren –

»Inspektör Minami!«

»Sa ni något?« frågar jag.

Nishi ruskar på huvudet. Nishi säger: »Nej.«

Jag stirrar upp i taket. Inget rör sig i det skarpa ljuset. Fläktarna har stannat. Ingen elektricitet. Telefonerna är tysta. Ingen signal. Toaletterna är avstängda. Inget vatten. Ingenting –

»Kumagaya har bombats i natt«, säger Nishi. »Skottlossning rapporteras från palatset . . . «

»Så jag drömde inte.«

Jag tar upp min näsduk. Den är gammal och smutsig. Nu torkar jag mig om halsen igen. Sedan ansiktet. Nu kollar jag mina fickor –

De delar ut cyankalium till kvinnor, barn och äldre. Det sägs att den senaste regeringsombildningen förebådar slutet på kriget, slutet på Japan, slutet på världen . . .

Nishi håller upp en liten ask och frågar: »Är det de här ni letar efter?«

Jag rycker Muronalasken ur hans hand. Jag kontrollerar innehållet. *Tillräckligt.* Jag stoppar tillbaka asken i kavajen –

Sirenerna och larmen hela natten. Tokyo hett och mörkt, dolt och kuvat. Natt och dag rykten om nya vapen, skräcken för nya bomber, först Hiroshima, sedan Nagasaki, snart Tokyo ...

Bomber som betyder slutet på Japan, slutet på världen ...

Ingen sömn. Bara drömmar. Ingen sömn. Bara drömmar ...

Natt och dag, det är därför jag tar pillren ...

Det är vad jag säger till mig själv, natt och dag ...

»De låg på golvet«, säger Nishi –

Jag nickar. Jag frågar: »Har ni en cigarett?«

Nishi skakar på huvudet. *Jag förbannar honom.* Det är fem dagar till nästa ranson. *Fem dagar ...*

Dörren till rummet går upp –

Fujita stormar in. Fujita har en rapport i handen. Fujita säger:

»Ledsen, fler dåliga nyheter ... «

Fujita kastar rapporten på mitt skrivbord. Nishi tar upp den –

Nishi är ung. Nishi är ivrig. För ung ...

»Den är från polisstationen i Shinagawa«, säger han och läser:

»Död kvinna funnen under mystiska omständigheter vid kvinno-logementet i Dai-ichis sjöuniformsdetalj –«

»Vänta nu«, säger jag. »Allt som handlar om marinen måste väl hamna på Kempeitais bord? Det är ett fall för militärpolisen, inte den civila ... «

»Jag vet«, säger Fujita. »Men Shinagawa begär utredare från roteln. Som jag sa ber jag verkligen om ursäkt att jag fick det ... «

Ingen vill ha nya fall. Inte i dag. Inte nu ...

Jag reser mig från skrivbordet. Jag tar min hatt –

»Kom nu«, säger jag till Fujita och Nishi. »Vi hittar någon annan. Vi ska nog slippa det här. Vänta bara ... «

Jag lämnar rummet och går längs centralkorridoren i Första utredningsroteln vid Tokyopolisen, längs Polisarkaden, från rum till rum, kontor till kontor, dörr till dörr –

Från dörr till dörr. *Ingen.* Kontor till kontor. *Ingen.* Rum till rum. *Ingen.* Alla evakuerade eller försvunna –

Ingen vill ha nya fall. Inte i dag ...

Det är bara Fujita, Nishi och jag nu –

Förbannat. Förbannat. Förbannat ...

Jag står i korridoren. Jag frågar Nishi: »Var är polischef Kita?«
»Alla i ledningen har kallats till möte klockan sju ... «

Jag tar upp mitt fickur. Den är redan över åtta –

»Sju?« upprepar jag. »I dag är kanske dagen?«

»Hörde ni inte nionyheter i går kväll?« frågar han. »Det är en kejsrerlig kommuniké på radio klockan tolv i dag ... «

Jag äter ekollon. Jag äter löv. Jag äter gräs ...

»Om vad?« frågar jag –

»Inte vet jag. Men nationen är beordrad att söka upp radioapparater så att den kan lyssna ... «

»Så i dag är dagen«, säger jag. »Gå hem. Ta era barns liv! Ta era fruars liv! Ta sedan era egna!«

»Nej, nej, nej«, säger Nishi.

För ung. För ivrig ...

»Om vi ska ta fallet«, avbryter Fujita, »så kan vi väl passera förbi Shimbashi och skaffa cigaretter ... «

»Mycket bra idé«, säger jag. »Vi får i alla fall ingen bil ... «

»Vi kan väl ta Yamatelinjen till Shinagawa«, säger han. »Ta tid på oss, gå sakta och hoppas att vi kommer för sent ... «

»Om Yamatelinjen ens går«, påpekar jag –

»Som sagt. Ta tid på oss«, säger Fujita igen.

Fujita, Nishi och jag tar trapporna, går ut genom dörren och lämnar polishögkvarteret bakvägen, genom utgången som vetter bort från palatsområdet –

Som vetter mot ruinerna efter justitiedepartementet.

Kortaste vägen från Sakuradamon till Shimbashi går genom Hibiyaparken, en park som inte längre är en park –

Vintersvarta träd i den vitglödande sommarhettan ...

»Även om vi krossats i kriget«, säger Nishi, »finns bergen och floderna kvar. Folket finns kvar ... «

Socklar utan statyer, grindstolpar utan grindar ...

»Hjälten Kusunoki svor att sju gånger leva och dö för Japan«, förklarar han. »Vi får inte göra mindre ... «

Inga löv. Inga buskar. Inget gräs längre ...

»Vi måste fortsätta striden«, uppmanar han. »Även om vi måste leva på gräs och jord och leva under bar himmel ... «

Bara vintersvarta träd ...

»Med brutna svärd och förslösade pilar«, säger jag. »Våra hjärtan utbrända, tårdränkta ... «

I den vitglödande sommarhettan ...

Nishi ler. »Just så ... «

Den vitglödande sommaren ...

Nishi i mitt ena öra och nu den skrånande militärmusiken från en högtalarbil i det andra, när vi lämnar parken som inte är en park, går längs gator som inte är gator, förbi hus som inte är hus –

»*Mot segern med tappra steg / Med ett högtidligt löfte har vi lämnat vårt land ...*«

Hus som inget återstår av utom fasaden mot gatan. Bara himmel där fönstren och taken borde ha varit –

»*Vem kan dö utan att ha visat sitt mod? / Varje gång jag hör hornen från vår framryckande armé ...*«

Datumen då husen slutade vara hus antyds av höjden på ogräset som spirar här och var bland bergen av svartbränt krossat tegel –

»*Jag blundar och ser våg efter våg av fanor som manar till strid ...*«

Det krossade teglet, de ensamma murstockarna och kassaskåpen av stål som rasat genom golven när husen gick upp i lågor, natt efter natt –

»*Jorden och dess flora står i brand / medan vi oupphörligt lägger slättern bakom oss ...*«

Natt efter natt, sedan den elfte månaden förra året, siren efter siren, bomb efter bomb –

»*Hjälmprydd av den uppgående solen / vi klappar manarna på våra hästar ...*«

Bomb efter bomb, brand efter brand, hus efter hus, kvarter efter kvarter, tills inga hus återstår, inga kvarter och ingen stad, inget Tokyo –

»*Vem vet vad morgondagen bär i sitt sköte – liv?*«

Bara de överlevande vet.

»*Eller död i strid?*«

Gömnda under rasmassorna, boende i ruinerna, tre eller fyra familjer i ett ruckel av rostigt skrot och räddade plankor, eller på tåg- och tunnelbanestationerna –

De som haft tur ...

»Vi måste fortsätta slåss«, säger Nishi igen. »För om vi inte gör det kommer självaste kejsaren att avrättas och Japans kvinnor utsättas för systematiska våldtäkter, så att kommande generationer japaner inte kommer att vara japaner ... «

Jag förbannar honom ...

Under telegrafstolparna som står likt gravstenar längs dessa gator som inte är gator, vandrar vi medan Nishi orerar –

»I bergen i Nagano ska vi inta vår sista ställning, på Maizuruyama, på Minakamiyama, på Zōzan!«

Det finns människor på dessa gator som inte är gator, människor som inte är människor, utmattade vålnader i den tidiga morgonens köer, halsstarriga överlevande som kämpat till det bittra slutet och väntar på lunch utanför soppköken i gamla biografteater, där affischerna bytts ut mot slagord –

»*Vi är hemmafrontens soldater ...*«

Högtalarbilen är borta och med den melodin som vi hört varje dag i sju år, »Roei no uta« –

Bara Nishis röst nu –

»Alla män under sextiofem, alla kvinnor under fyrtiofem, tar första bästa bambustör och går ... För att försvara vårt älskade fosterland ... «

Jag stannar mitt på gatan som inte är en gata och sliter tag i kragen på Nishis civilförsvarsuniform och trycker upp honom mot en sotig mur, en sotig mur där det står –

»*Med ett leende ska vi hjälpa varandra ...*«

»Gå tillbaka till högkvarteret«, säger jag –

Han blinkar förvånad med gapande mun och nu nickar han – Jag drar tillbaka honom från den svarta muren –

»Jag vill vara säker på att minst en av oss hör kejsarens radiotal«, säger jag. »Ni kan rapportera vad som sägs, ifall Fujita och jag inte får möjlighet att höra det ... «

Jag släpper hans krage –

Nishi nickar igen.

»Utgå«, skriker jag och Nishi ställer sig i givakt, gör honnör och bugar sig sedan –

Och han går.

»Underbart, tack«, säger Fujita och skrattar.

»Nishi är mycket ung«, säger jag.

»Ung och mycket ivrig.«

»Ja«, säger jag. »Men jag tror inte att han skulle vara alltför ivrig inför vår vän Matsuda Giichi . . . «

»Nej, det kan ju stämma«, säger Fujita och skrattar igen när vi fortsätter, går längs gator som inte är gator, förbi hus som inte är hus –

I den här staden som inte är en stad –

Till Shimbashi i Tokyo.

Rader av soldater lastar av trälårar från armélastbilar utanför Matsuda Giichis och hans anhangs tillfälliga tillhåll på en öppen tomt på baksidan av Shimbashistationen. Det är Matsuda Giichi själv som ger order –

»Säljare och kunder är alla kamrater i striden . . . «

Matsuda Giichi står på en trälår i ny sidenkostym och med en panamahatt i ena handen och en utländsk cigarr i den andra –

Tokyos nye kejsare . . .

Matsuda ler när han ser mig och Fujita –

Den ende i Tokyo som ler . . .

»Jag trodde att ni hade flytt upp i bergen«, skrattar han. »Den japanska rasens sista strid och all sådan skit . . . «

»Vad är det i lådorna?« frågar jag –

»Alltid först och främst polis, eller?« säger han. »Men ni borde kanske fundera på att byta jobb . . . «

»Vad är det i lådorna?« frågar jag igen –

»Soldathjälmarna«, säger han –

»Som en insats i kriget?«

»Lite sent för det nu«, säger han. »Jag gjorde hur som helst mitt på kontinenten – även om ingen tackat mig för besväret. Men det var då. Nu ska jag hjälpa till att få landet på fötter igen . . . «

»Vad lojalt av er«, säger jag. »Men ännu har vi inte förlorat.«

Matsuda tittar på klockan, en ny utländsk, och nickar. »Inte än, det har inspektören rätt i. Men har han sett rökpelarna från regeringskvarteren . . . ?«

Både Fujita och jag skakar på huvudet –

»Jo, det innebär att de bränner dokument och arkiv. Det är kapitulationseldar . . . Nederlagseldar.«

Två armélastbilar kör fram. Tutande horn. Matsuda säger: »Förlåt om jag är ohövlig, men som mina herrar kan se har vi mycket att göra i dag. Var det något ni ville? Som att hitta nya jobb åt er? Nya namn? Nya liv? Ett nytt förflutet . . . ?«

»Bara cigaretter«, säger jag och Fujita samtidigt.

»Gå till Senju«, säger Matsuda Giichi.

Både Fujita och jag tackar honom –

»Senju är på baksidan.«

Fujita och jag bugar oss –

Och förbannar honom.

Fujita och jag går till baksidan av Matsudas tillfälliga kontor, till hans improviserade lager och närmaste man –

Senju Akira står med bar överkropp och ett kort svärd i en skida i höger hand medan han övervakar avlastningen av en annan lastbil –

Det är lådor med kejsarliga krysantemumcigaretter –

Jag frågar: »Var har ni fått tag på de där?«

»Fråga aldrig en polis«, svarar Senju och skrattar. »Hör nu, de som vet, de vet, och de som inte vet, de vet inte . . . «

»Så vad är det med Matsuda och hjälmarna?« frågar jag.

»Vad man sår får man skörda«, säger Senju och ler igen. »Vi sålde kastruller till armén för att tillverka hjälmar, nu säljer de hjälmarna tillbaka till oss för att tillverka kastruller . . . «

»Då så, kan du sälja några paket av de där krysantemumcigaretterna«, säger Fujita.

»Försök inte påstå att ni har pengar«, säger Senju.

Fujita och jag ruskar på huvudena igen –

»Fan för snutar«, säger Senju Akira med en suck och ger oss fem paket var av kejsarens cigaretter. »Värre än tjuvar –«

Och vi förbannar honom och förbannar honom . . .

Vi delar på en tändsticka i skuggan –

Iskuggan som inte är någon skugga . . .

Vi röker och fortsätter gå –

Uniformerad polis patrullerar på Shimbashistationen och söker igenom paket och bylten i jakt på smuggelgods –

Ränslar och fickor efter svartabörsencigaretter –

Fujita och jag tar fram våra *keisatsu techō*, våra polis-id, för att identifiera oss vid grinden –

Stationen och perrongen ligger nästan öde och Yamatelinjens tåg är nästan tomma –

Solen är på väg upp, liksom temperaturen. Jag torkar mig om halsen, jag torkar mig i ansiktet –

Det kliar –

Det kliar när jag tittar ut genom fönstren. Yamatelinjens högbanan är numera den högsta punkten i större delen av Tokyo, i ett hav av grus åt alla håll utom åt öster –

Hamnen och det andra, riktiga havet.

Polismännen bakom receptionen i Shinagawas polisstation har väntat oss och väntar på att föra oss ner till hamnen –

Den ene heter Uchida, den andre Murota –

Brottsplatsen ...

»Man tror att offret kan vara en kvinna som heter Miyazaki Mitsuko«, säger de på vägen, flämtande och svettiga som hundar i solen. »Hon den här Miyazaki kommer från Nagasaki från början och kom hit för att arbeta på marinens uniformsdetalj och bodde alltså i arbetarlogementen ... «

Solen gassar mot våra huvuden ...

»I maj fick hon ledigt för att åka hem till Nagasaki. Men hon kom aldrig fram och hon kom aldrig tillbaka till arbetet eller logementen ... «

Det stinker här.

»De flesta av arbetarna har egentligen flyttat ifrån logementen nu när marinens uniformsfabrik inte längre är i gång. Men det har förekommit ett antal stölder från husen och därför sökte tillsyningsmannen och hans assistent igenom området ... «

Det stinker av olja och skit ...

»De kom ner i ett av skyddsrummen, ett som inte använts på länge och det var då de ... «

Det stinker av reträtt ...

»Hittade det nakna kvinnoliket ... «

Kapitulation ...

Området med fabrikslokaler och logement, fabriker som satts in i krigsproduktionen, logement bebodda av frivilligarbetare. Fabrikerna bombade, logementen övergivna. Alla byggnader som fortfarande står är svarta och nedmonterade –

Här är brottsplatsen ...

Arbeterskornas logement vid Dai-ichis sjöuniformsdetalj står fortfarande, bredvid en fabrik av vilken bara trasiga pelare och grindstolpar återstår –

Ingen utrustning och inget material –

Arbetarna har flytt ...

Det här är platsen ...

Två män sitter orörliga framför det övergivna logementet och har sökt skydd i skuggan av kontorsbaracken –

»Jag fattar det inte«, säger den äldre mannen. »Jag fattar det inte. Jag fattar det verkligen inte ... «

Den äldre mannen är vaktmästare på logementet. Den andre, yngre är pannskötare. Det är pannskötaren som har hittat kroppen och det är pannskötaren som nu pekar mot de två dörrarna av korrugerad plåt till ett skyddsrum och säger: »Där nere är hon ... «

Solen gassar mot våra huvuden ...

Jag drar upp de två korrugerade plåtdörrarna och tar omedelbart ett steg tillbaka. Stanken är överväldigande –

Mänskligt piss. Mänsklig skit. Mänskligt piss. Mänsklig skit ...

Tre trappsteg ner. Golvet i skyddsrummet täckt av vatten –

Inte regn eller havsvatten, utan skyddsrummet är översvämmat av kloakvatten från trasiga ledningar. En svart insjunkna basäng av piss och skit –

»Nu hade vi behövt Nishi«, säger Fujita.

Jag vänder mig om mot vaktmästaren i solglasögon –

»När hände det här?« frågar jag –

»Vid bombräderna i maj«, säger han ...

»Hur hittade ni kroppen då?« frågar jag pannskötaren –

»Med den här«, svarar han och visar en ficklampa.

»Ge hit den«, säger jag till pannskötaren –

Pannskötaren kommer på fötter, mumlar något om batterier och går med ficklampan till Fujita och mig –

Jag sliter åt mig den.

Jag tar fram min näsduk. Jag sätter den över näsan och munnen. Jag kikar bakom mig på trappstegen –

Jag tänder ficklampan –

Jag lyser med den över den svarta bassängen av kloakvatten, vattnet cirka en meter djupt. Möbler sticker upp här och var. Mot väggen längst in hänger en garderobsdörr öppen –

Här nere är hon. Här nere är hon. Här nere ...

Jag släcker ficklampan. Jag vänder mig bort från hålet. Jag tar av mig kängorna. Jag tar av mig strumporna. Jag börjar knäppa upp skjortan –

»Ni tänker väl inte gå ner?« frågar vaktmästaren.

»Jag undrade detsamma«, säger Fujita och skrattar –

Jag knäpper upp byxorna. Jag tar av mig dem –

»Det är rättor där nere«, säger vaktmästaren. »Och vattnet är giftigt. Ett bett eller ett skärsår och ni kommer att ... «

Jag säger: »Men hon kommer knappast att gå upp av sig själv?«

Fujita börjar också knäppa upp sin skjorta nu och svär ...

»Bara en döing«, säger han –

»Ni också«, säger jag till de två polismännen från Shinagawa.

»En av er där inne och den andre får hålla upp dörrarna här ... «

Jag knyter min skitiga näsduk över ansiktet –

Jag drar på mig kängorna igen. Jag tar ficklampan ...

Nu ett, två, tre steg ner –

Fujita bakom mig, fortfarande svärande –

»Nishi på kontoret ... «

Jag känner golvet i skyddsrummet under vattnet, vattnet till knäna. Jag hör myggen och känner rättorna –

Med vatten upp till midjan går jag mot garderoben –

Kängorna halkar under vattnet, jag snavar –

Jag slår i hörnet på ett bord med knät –

Jag ber en bön för att det bara ska bli ett blåmärke, ett blåmärke och inte ett sår –

Jag når fram till den bortre väggen –

Når fram till garderobsdörrarna –

Här inne är hon. Här inne ...

Jag skymtar henne när jag drar i dörrarna, men de har fastnat. Möbler under vattnet låser in henne, blockerar dörrarna –

Fujita håller i ficklampan medan konstapelns och jag får bort stolarna och borden, lite i taget –

Lite i taget tills dörrarna går upp –

Dörrarna går upp och *här är hon ...*

Kroppen delvis uppsvälld, delvis punkterad –

Köttet kvar på vissa ställen, nakna ben på andra –

Håret hänger över skallbenet –

Munnen öppen som om hon vill säga något –

Viskande: *Här är jag ...*

Nu håller konstapelns ficklampan medan Fujita och jag håller kroppen mellan oss, *delvis kall*, medan vi bär och lyfter henne upp ur det svarta vattnet, *delvis varm*, uppför de fuktiga trappstegen, ut –

Ut i luften, *delvis mjuk*, ut i solen –

Flämtande och svettiga som hundar ...

Fujita, konstapelns och jag på rygg på den skitiga marken, en ung kvinnas svårt förruttnade, nakna kropp mellan oss ...

Uppsvälld och punkterad, kött och ben, hår och tänder ...

Jag tar kavajen för att torka mig –

Jag röker en krysantemumcigarett –

Nu vänder jag mig om mot de två männen i skuggan, vaktmästaren och pannskötaren, och säger: »Ni sa till poliserna här att ni trodde att hon heter Miyazaki Mitsuko ... «

Kött och ben, hår och tänder ...

Vaktmästaren nickar.

»Vad fick er att säga det?« frågar jag. »Varför tror ni det?«

»Jo, det var ju lite konstigt«, säger han. »Att hon åkte och aldrig kom tillbaka. Inte åkte hem och aldrig har synts till här igen ... «

»Men tusentals människor har försvunnit«, säger Fujita. »Vem vet hur många som har dött under bombningarna?«

»Jo«, säger vaktmästaren. »Men hon åkte efter de första bombningarna här och kom aldrig till Nagasaki ... «

»Vem har sagt det?« frågar jag. »Hennes föräldrar?«

»De kanske ljuger«, säger Fujita. »För att förhindra att deras dotter ska återvända till Tokyo . . . «

Vaktmästaren slår ut med händerna. Han säger: »Ja, om hon tog sig till Nagasaki så är hon så gott som död ändå . . . «

Jag avslutar min cigarett. Jag nickar mot liket på marken och frågar: »Känner ni igen henne och vet att det är hon?«

Vaktmästaren tittar på kroppen på marken. Han tittar bort igen. Han ruskar på huvudet –

»Inte på det sättet«, säger han. »Det enda jag minns är att hon hade en klocka med sitt namn graverat på bottenstycket. Det var en present från hennes far när hon flyttade till Tokyo. Mycket stolt över den var hon . . . «

Fujita sätter näsduken för munnen igen –

Han sätter sig på huk igen. Han skakar på huvudet . . .

Det sitter ingen klocka på likets handled . . .

Jag nickar mot skyddsrummet och säger till Fujita: »Den kanske är kvar där nere . . . «

»Ja«, säger han. »Eller så kanske inte.«

»Ni då?« säger jag till pannskötaren. »Kände ni henne?«

Pannskötaren skakar på huvudet. Han säger: »Det var innan jag kom.«

»Han började här i juni«, säger vaktmästaren. »Och sista gången Miyazaki syntes till var i slutet av maj.«

Jag frågar: »Kan ni minnas de exakta datumen?«

Han lägger huvudet på sned. Han sluter ögonen. Han blundar hårt. Sedan slår han upp dem igen och skakar på huvudet –

»Förlåt mig«, säger han. »Men jag har glömt tiden . . . «

Jag hör en bilmotor nu. Jag hör en jeep . . .

Jag vänder mig om när fordonet närmar sig –

Det är militärpolisen –

Det är Kempeitai.

Jeepen stannar och två kempeiofficerare stiger ut från framsätet, båda med hölster och svärd. De åtföljs av två äldre män med Grannskapsförningens armbindlar –

Jag vill applådera. Kempeitai. Jag vill hurra –

Ingen vill ha nya fall. Inte i dag. Inte nu . . .

Den här kroppen har hittats på militärt område. Det här är deras ansvar, det här är deras lik, deras fall.

Fujita och jag går fram. Fujita och jag bugar oss djupt –

De här två kempeiofficerarna ser ut som Fujita och jag. Den äldre strax under femtio och den andre strax under fyrtio . . .

Fujita och jag presenterar oss –

Jag ser en spegel. Jag ser mig själv . . .

Vi ber om ursäkt för att vi befinner oss på militärt område . . .

Men de är soldater, vi är bara poliser . . .

Vi får hastiga bugningar till svar –

Det här är deras stad, deras år . . .

Den yngre officeren presenterar den äldre mannen som kapten Muto och sig själv som korpral Katayama . . .

Jag ser en spegel . . .

Jag bugar mig igen och nu avlägger jag rapport till de två kempeiofficerarna, de två männen från Grannskapsförningen står fortfarande så nära att de kan höra vad jag säger –

Tidpunkterna och datumen. Platserna och namnen . . .

Jag avslutar min redogörelse och bugar mig igen –

Båda tittar på klockan.

Nu går kapten Muto, den äldre av de två kempeiofficerarna, fram till den utsträckta kroppen på marken. Han står och han stirrar på kroppen innan han vänder sig till Fujita och mig igen –

»Vi behöver en ambulans från Keiō universitetssjukhus som kan föra kroppen dit. Vi måste få dr Nakadate att utföra obduktionen . . . «

Fujita och jag nickar –

Det här är deras lik, deras fall . . .

Men kapten Muto vänder sig nu till de två konstaplarna och säger: »Ni två åker till Shinagawa och begär att Keiōsjukhuset omedelbart skickar en ambulans och att dr Nakadate varskos om obduktionen.«

Uchida och Murota, de två konstaplarna, nickar, gör honnör och bugar sig sedan djupt mot kempeiofficerarna –

Fujita och jag förbannar dem –

Ingen utväg nu . . .

Nu pekar kapten Muto mot vaktmästaren och sedan pannskötaren och vrålar: »Pannskötare, skaffa fram en filt eller liknande och så många tidningar som ni kan hitta. Och raska på!«

Pannskötaren springer in.

Den äldre kempeiofficeren kastar en blick på klockan igen och nu frågar han vaktmästaren: »Finns det en radio här?»

»Ja«, säger han och nickar. »I vår barack.«

»Det sänds en kejsrerlig radiokommuniké strax och alla medborgare i Japan har beordrats att lyssna. Gå och kontrollera att radion fungerar och är rätt inställd.«

Vaktmästaren nickar. Vaktmästaren bugar sig. Vaktmästaren går till sin barack och på vägen passerar han pannskötaren, som är på väg ut med en grov grå filt och en bunt gamla tidningar –

Den yngre kempeiofficeren vänder sig nu till Fujita och mig och säger: »Lägg kroppen på tidningarna och täck den sedan med filten i väntan på ambulansen ...«

Fujita och jag knyter näsdukarna för våra munnar och näsor och sätter i gång, lägger ut tidningarna och sedan kroppen, som vi delvis täcker med filten –

Det här är inte vårt fall längre ...

Men nu går pannskötaren oroligt fram till den yngre av kempeiofficererna. Pannskötarens huvud är urskuldande böjt och först mumlar han och nickar sedan, pekar hit och dit som svar på officerens frågor –

Samtalet tar slut.

Nu går korpral Katayama med beslutsamma steg till sin äldre kollega och säger: »Mannen här uppger att det förekommit ett antal stölder på vårt område och att han misstänker att stölderna utförts av koreanska arbetare i byggnaden där borta ...«

Den yngre kempeimannen pekar mot ett sotigt trevåningshus på andra sidan logementet –

»Har de här arbetarna något slags övervakning?» frågar den äldre mannen. »Eller kan de komma och gå som de vill?»

»Jag har hört sägas att de var bevakade till i slutet av maj«, säger pannskötaren. »Då fördes de yngre och starkare norrut för andra arbeten, medan de äldre och svagare lämnades kvar.«

»Och utför de något slags arbete?»

»Det är meningen att de ska hjälpa till att reparera byggnaderna men de är antingen för sjuka eller så finns det inte tillräckligt med material, så oftast är de där inne ...«

Kapten Muto, den äldre kempeiofficeren, som fortfarande hela tiden tittar på klockan, gestikulerar nu plötsligt mot alla omgivande byggnader och skriker: »Jag vill att alla husen här genomsöks!«

Fujita och jag är klara med att lägga kroppen på tidningar. Nu tittar jag hastigt på Fujita. Jag vet inte om kapten Muto menar att vi ska söka igenom dem eller inte. Fujita rör sig inte ur fläcken –

Men nu ryter kaptenen –

»Ni två tar logementen här!«

Inte vår utredning längre ...

Fujita och jag gör honnör för honom. Fujita och jag bugar oss för honom. Sedan tågar vi mot byggnaden –

Jag svär. Fujita svär ...

»Och Nishi sitter på kontoret ...«

Fujita tar översta våningen. Jag tar andra våningen. De skeva golvbrädorna i korridoren knarrar. Knack knack. Från dörr till dörr. Från rum till rum. Alla rum likadana –

Tatamimattorna nötta och slitna. Det ensamma fönstret och mörkläggningsgardinen. De tunna gröna väggarna och krysan-temumtapeterna, lösa och hängande –

Alla rum tomma, övergivna.

Längst bort i korridoren. Det allra sista rummet. Det allra sista rummet. *Knack knack*. Jag trycker ner handtaget. Jag öppnar dörren.

Samma gamla mattor. Det ensamma fönstret. Samma mörkläggningsgardiner. De tunna väggarna. Samma lösa tapet –

I ännu ett tomt rum.

Jag går över mattorna. Jag drar undan gardinen. Solen lyser upp en delvis bränd myggspiral på ett lågt bord –

Pisstanken. Skitstanken –

Människopiss och människoskit ...

Jag öppnar en klädskåp och där i en hög med sängkläder ligger en hopkrupen man med ansiktet gömt i en futon –

Jag sätter mig på huk. Jag säger: »Var inte rädd ...«

Nu vänder han ansiktet från madrassen och tittar upp på mig.
Den gamle mannens ansikte är platt och läpparna nariga och öppna så att hans trasiga gulfläckiga tänder syns –

Han stinker av piss och skit –

Den gamle är korean –

Förbannat, förbannat.

Han är en *yobo* ...

» Gratulerar!«

Jag ser mig om. Korpral Katayama, den yngre kempeiofficeren, står i dörren med Fujita bakom sig som skakar på huvudet –

»För ner honom!« beordrar kempeimannen –

Jag stirrar på denne korpral Katayama –

Jag ser en spegel ...

»Raska på!« ryter han.

Den gamle gömmer ansiktet i madrassen igen. Hans axlar skakar, han mumlar, han stönar –

»Jag har inte gjort något! Jag ber ...«

Hans andedräkt stinker, är vidrig –

Jag tar tag i hans axlar och börjar dra den gamle från futonen, från klädskåpet, medan han vrider sig och kämpar emot –

»Jag har inte gjort något! Jag ber, jag vill inte dö!«

»Hjälp honom!« beordrar korpralen Fujita ...

Fujita och jag släpar ut mannen ur klädskåpet, ut ur rummet, i hans axlar, i hans armar, ut i korridoren, tillbaka över golvplankorna. Vi har tag i varsin arm nu –

Mannens bål och ben på tvären –

Fötterna släpar –

Kempeiofficeren kommer efter med svärdet i ena handen och sparkar på den gamles fotsulor, slår honom med svärdet för att få honom att skynda på ...

Nerför trapporna –

Ut i solen ...

»Där är han!« skriker pannskötaren nu. »Där är han!«

»Hämta två spadar!« ropar den äldre kempeiofficeren och vaktmästaren springer tillbaka in på barackkontoret –

»Ni två, ta hit honom.«

Fujita och jag för koreanen till kapten Muto i skuggan av det andra logementet –

In i skuggan ...

Vaktmästaren kommer tillbaka med två spadar. Kapten Muto tar en av spadarna och ger den till pannskötaren. Han nickar mot en plats som en gång kan ha varit en blomrabatt, senare kanske en grönsaksodling, men nu bara är hårdpackad, svart jord –

»Gräv«, beordrar han.

Vaktmästaren och pannskötaren börjar gräva och vaktmästaren är redan svettig. Han säger: »Han gjorde ett titthål för att tjuvkika på arbeterskorna när de badade ...«

Pannskötaren torkar sig om hjässan, sedan halsen och håller med: »Vi kom på honom och vi gav honom en omgång, men ...«

»Men han kom hela tiden tillbaka ...«

»Han kunde inte låta bli ...«

Kapten Muto pekar mot en punkt framför stället där de två männen gräver. Kaptenen beordrar Fujita och mig att ställa den gamle koreanen framför den allt djupare gropen –

Den gamle bara blinkar –

Med slapp mun.

Fujita och jag knuffar koreanen mot gropen. Hans kropp svarar fram och tillbaka som en risgeléklump. Jag säger: »Det är inget att vara rädd för. Ställ er bara här medan vi reder ut det här ...«

Men den gamle koreanen tittar på oss nu, från den ene till den andre –

De två kempeiofficerarna, ledarna för Grannskapsföreningen, vaktmästaren, pannskötaren –

Fujita och mig –

Den döda på tidningarna, den döda till hälften täckt av filten –

»Här är jag ...«

Sedan tittar koreanen hastigt tillbaka mot den nya gropen i marken, gropen som vaktmästaren och pannskötaren håller på att gräva, och nu försöker han springa men Fujita och jag sliter tag i honom och håller fast honom. Han skakar. Med förvriden min. Han skriker: »Jag vill inte dö!

Jag har inte gjort något! Jag ber, jag vill inte dö!«

»Håll käft, *yobo!*« säger någon –
»Men jag har inte gjort något . . . «
»Varför försöker ni fly då, *yobo?*« frågar kapten Muto. »I Japan försöker ingen oskyldig fly.«
»Snälla, döda mig inte! Jag ber!«
»Ni ljuger, *yobo*-jävvel!«
»Håll käft!« skriker den yngre kempeiofficeren nu och pekar på kroppen under filten, kroppen som lagts på marken i solen vid skyddsrummets dörr av korrugerad plåt, och frågar den gamle koreanen: »Har ni våldtagit kvinnan där?«

Och den gamle koreanen tittar åter hastigt på kroppen på tidningarna, kroppen under filten –

Uppsvälld och punkterad . . .

»Har ni dödat den kvinnan?«

Han skakar på huvudet –

Kött och ben . . .

Kapten Muto tar ett steg fram. Den gamle kempeiofficeren slår koreanen i ansiktet. »Svara, *yobo!*«

Koreanen säger ingenting.

»Den här *yobon* är uppenbart en brottsling«, säger kapten Muto.
»Den här *yobon* är uppenbart skyldig. Det finns inget mer att säga . . . «

Den gamle tittar upp på oss igen: de två kempeiofficerarna, ledarna för Grannskapsföreningen, vaktmästaren, pannskötaren, Fujita och mig. Den gamle skakar på huvudet igen –

Men nu är allas blickar fästa vid kapten Mutos svärd, kempeimannens blanka och skinande militärsvärd –

Det ohöljda, dragna svärdet –

Den höjda klingan –

Allas blickar sänks långsamt och strålar samman vid en punkt ovanför den gamle koreanens rygg –

En punkt . . .

»Det är dags!« ropar den yngre kempeiofficeren plötsligt –

Vaktmästaren rusar tillbaka in på sitt barackkontor och skriker:

»Kejsarens kommuniké! Kejsarens kommuniké!«

Alla vänder sig om och stirrar mot kontoret, sedan tillbaka på kapten Muto. Kempeimannen sänker sitt svärd . . .

»Ta med *yobon* till radioapparaten«, skriker han och tågar iväg mot vaktmästarens barack –

Och alla följer efter –

Och ställer sig i en halvcirkel framför det öppna fönstret till vaktmästarens barackkontor –

Och lyssnar på radion –

Lyssnar på en röst –

Hans röst . . .

En dov, sorgsen och skälvande röst –

»*Till våra goda och lojala undersåtar . . .*«

Rösten av en gud på radion –

»*O, mot segern med tappra steg / Med ett högtidligt löfte har vi lämnat vårt land . . .*«

Jag hör åter tonerna av sången från en högtalarbil, tonerna av »*Roei no uta*« och rösten av en gud på radion –

»*Efter att djupt ha övervägt den allmänna utvecklingen i världen och tillståndet i Vårt rike har Vi beslutat att verkställa en uppgörelse i den uppkomna situationen genom att vidta extraordinära mått och steg . . .*«

»*Vem kan dö utan att först ha visat sitt mod? / Varje gång jag hör hornen från vår framryckande armé . . .*«

Tonerna i sången, rösten från en gud och solgasset mot våra huvuden –

»*Vi har beordrat Vår regering att meddela Förenta staternas, Storbritanniens, Kinas och Sovjetunionens regeringar att Vårt kejsardöme godtar villkoren i deras gemensamma fördrag . . .*«

»*Jag blundar och ser våg efter våg av fanor som manar till strid . . .*«

Tonerna i sången, rösten från en gud, den gassande solen och männen från Grannskapsföreningen står på knä med huvudena i händerna och snyftar redan –

»*Strävan efter alla nationers gemensamma välstånd och lycka, liksom Våra undersåtars säkerhet och välmåga, är en högtidlig förpliktelse som Våra kejsarliga anfäder låtit gå i arv till Oss och som Vi omhuldar. Likväl, Vi förklarade Amerika och Storbritannien krig i en uppriktig önskan om att värna Japans överlevnad och den östasiatiska stabiliteten, även om det ingalunda var Vår avsikt att vare sig kränka andra nationers autonomi eller ge oss in på en territoriell utvidgning. Men nu har kriget*

pågått i nästan fyra år. Trots att alla har gjort sitt yttersta – trots arméns och flottans oförskräckta kämparanda, trots våra statstjänstemäns idoghet och trots hundra miljoner undersåtars uppoffringar – har kriget utvecklats sig, men inte nödvändigtvis till Japans fördel, då världen i allmänhet har tenderat att gå emot Våra intressen. Därtill har fienden börjat begagna sig av en ny och mycket bestialisk bomb, vars förstörelsekraft verkligen är omätlig och har krävt många oskyldiga liv. Om Vi fortsätter kriget skulle det bara leda till det japanska folkets undergång och förintelse, men också till civilisationens totala utplåning. Då detta är fallet, hur ska Vi kunna rädda Våra miljontals undersåtar eller göra Oss värdiga Våra kejsarliga anfäders heliga andar? Detta är skälet till att Vi har beordrat att villkoren i de allierades gemensamma fördrag ska godtas ... »

»Jorden och dess flora står i brand / medan vi oupphörligt lägger slänterna bakom oss ... «

Sången, rösten och hettan. Män på knä, huvuden i händer, snyftande och nu tjutande –

»Vi kan inte annat än uttrycka Vår djupaste sorg för våra östasiatiska bröder, som konsekvent har samarbetat med kejsardömet för Östasiens befrielse. Tanken på de officerare och meniga, liksom andra, som stupat på slagfältet, de som dött i tjänst eller gått en förtidig död till mötes och alla familjer i sorg, smärtar Vårt hjärta dag som natt. De skadades och de krigsdrabbades väl och ve, och de som har förlorat hem och utkomst, är föremål för Vårt djupaste deltagande. De prövningar och lidanden som Vårt folk kommer att utstå framdeles kommer med säkerhet att bli stora. Vi är skarpt medvetna om allas era innersta känslor, Våra undersåtar. Emellertid är det i enlighet med tidens och ödets påbud som Vi har beslutat Oss för att bana vägen för en storslagen fred för alla framtida generationer genom att uthärda det outhärdliga och utstå vad ingen borde kunna utstå ... «

»Hjälmar prydda av den uppgående solen / Och när vi klappar manarna på våra hästar ... «

Sången utan slut, rösten utan slut och hettan utan slut. Män på knä, tjutande, nu utsträckta, klagande, gråtande, på marken –

»Då Vi lyckats säkra och upprätthålla kejsarmaktens sammansättning, kommer Vi alltid att vara med er, Våra goda och lojala undersåtar, och förlita Oss på er uppriktighet och hederlighet. Akta er noga för känslor

utbrott som kan frambringa onödiga förvecklingar, och för strider och missämja mellan bröder som kan skapa förvirring, leda in på avvägar och få er att tappa förtroendet för världen ... «

»Och vem vet vad morgondagen bär i sitt sköte – liv? «

Sången tystnar, rösten tystnar, himlen förmörkas. Ljudet av hundra miljoner gråtande, tjutande och sårade, bärs på vinden i en nation som tystnar.

»Låt hela nationen leva vidare som en familj från generation till generation, evigt orubblig i sin tro på detta gudomliga lands oförgänglighet, och medveten om sitt tunga ansvar och den långa väg som ligger framför nationen. Före era krafter och offra er i byggandet av framtiden. Odlar rättträdighet, vårda en förfinad andlighet och arbeta med beslutsamhet så att ni kan stärka den kejsarliga statens naturliga glans och hålla jämna steg med utvecklingen i världen. «

»Eller död i strid? «

Det är slut och nu är det tyst, bara tyst, tyst tills pannskötaren frågar: »Vem var det på radion? «

»Kejsaren själv «, säger Fujita.

»Jaså? Vad sa han? «

»Han läste upp en kejsarlig kungörelse «, säger Fujita.

»Men vad talade han om? « frågar pannskötaren och den här gången svarar ingen, inte förrän jag säger –

»Han satte punkt för kriget ... «

»Så, har vi vunnit ...? «

Bara tystnad ...

»Vi vann ... «

»Håll käft! « skriker kapten Muto, den äldre kempeiofficeren –

Jag vänder mig om för att se på honom, för att buga mig och för att ursäkta mig –

Hans läppar rör sig men inga ord kommer, tårar trillar nerför hans kinder när han lyfter klingan till ansiktet och det tjocka bladet fångar solens sista strålar –

Hans ögon, rödfleckade vita ...

Han stirrar på klingan –

Förtrollad.

Nu vänder han blicken från svärdet och ser var och en av oss

i ögonen, sedan ner på den gamle koreanen, som fortfarande står mitt ibland oss –

»Rör på påkarna!« skriker han till koreanen –

»Tillbaka, *yobo!*«

Men den gamle koreanen skakar bara på huvudet –

»Se så, se så!« skriker kempeimannen igen och börjar skuffa den gamle koreanen bakåt mot gropen . . .

Sparkar honom och sticker honom med svärdet –

»Vänd er mot gropen, *yobo!* Ansiktet mot gropen!«

Koreanen med ryggen mot oss –

Svärdet höjt igen –

Ögon, rödfläckade vitor . . .

Mannen ber för sitt liv nu –

Solens sista strålar . . .

Ber och faller sedan, faller framåt med en skälvning samtidigt som en kall kår genomfar mina egna armar och ben –

Svärdet har fallit –

Blod på klingan . . .

Nu hörs en förtvivlad, genomträngande klagan ur munnen på den gamle koreanen –

Kalla kårar i mitt blod . . .

»Vad gör ni?« skriker mannen. »Varför? Varför?«

Kempeiofficeren förbannar koreanen. Han sparkar på baksidan av hans ben och koreanen stapplar ner i gropen –

Det syns ett tre decimeter långt skärsår i mannens högra axel där han har träffats av kempeisvärdet, blodet från såret blöder igenom hans bruna, civila arbetskläder –

»Hjälp mig! Hjälp mig då! Hjälp!«

Nu griper han efter jorden, skriker om och om igen: »Jag vill inte dö!

Hjälp mig! Hjälp mig!«

Men kapten Muto har sänkt sitt blodiga militärsvärd nu. Han stirrar ner på den gamle koreanen –

Varje gång koreanen försöker komma upp ur gropen sparkar officeren tillbaka honom i jorden –

Han förblöder –

Ner i jorden och ner i gropen . . .

»Hjälp mig!« flämtar han –

Kempeikaptenen vänder sig nu mot vaktmästaren och pannskötaren och befäller: »Begrav honom!«

Vaktmästaren och pannskötaren tar sina spadlar igen och börjar skyffla tillbaka jorden i gropen, över mannen, snabbare och snabbare, och medan de begraver honom skriker han –

Ner i hålet . . .

Till slutet –

Tyst nu . . .

Min högra hand darrar, min högra arm, nu båda mina ben –

»*Inspektör Minami! Inspektör Minami! Inspektör Minami!*«

Jag sluter ögonen. *Ögon som inte är mina.* Brännande tårar trillar från ögonen. *Ögon jag inte vill ha . . .*

Jag torkar tårarna, om och om igen –

»*Inspektör Minami! Inspektör Minami!*«

Till slut slår jag upp ögonen –

»*Inspektör Minami!*«

Fanor faller till marken, men dessa fanor är inte fanor, dessa hus inte hus, dessa gator inte gator –

För denna stad är ingen stad, detta land inget land –

Jag äter ekollon. Jag äter löv. Jag äter gräs . . .

Rösten av en gud på radion –

Dov och sorgsen . . .

Allting förvrängt –

Himlen en avgrund . . .

Tiden ur led –

Helvetet ett hem . . .

Här, nu –

Tio minuter över tolv den femtonde dagen av den åttonde månaden i det tjugonde året i kejsar Shōwas regering –

Men denna timme har ingen fader, detta år ingen son –

Ingen moder, ingen dotter, ingen hustru eller älskarinna –

För timmen är noll. Året är noll –

Tokyo är noll.

I. Köttets port

